

LLETRES

ECS! EMA

Jordi Domènech Soterias

Un que mana (en aquesta casa) em demana (ordena?) que escrigui alguna cosa viscuda sobre la inauguració de l'exposició "ÈCZEMA DEL TEXTUALISME A LA POSTMODERNITAT" i que ho faci (aguanti) per no sé quants caràcters (amb això de la informàtica, ja no escriurem mai més pàgines?). No sé si me'n sortiré, jo, que se m'acaba el gas de seguida.

Una cosa viscuda. Deunido!

Primera: hi érem tots i hi faltaven tots.

M'explico: hi érem tots els qui ja hi havíem estat i els que no hi van ser per raons objectives (edat, per exemple) però que després han demostrat tenir les mateixes males intencions. I vam arribar d'arreu del món i de totes les distàncies possibles: des de les vint passes que hi ha de casa meua al MAS (quin nom, per a un museu!) als milers de quilòmetres que el separen de la ciutat sense torres. Hi vam ser, perquè encara ens estimàvem aquell fer i també per poder comprovar que allò que veiem cada matí al mirall no és només allò.

I hi van faltar tots els qui ja no hi van voler ser aleshores, possiblement per aquella repetida història: "Què ens han de venir a explicar, aquests xitxarel·los que, a més, vénen de comarques, si nosaltres ja ho sabem tot?" I no, no ho sabem tot. Però alguns pensaven/pensen, que no hi ha cap campanar com el de Sant Fèlix.

Finalment, hi havia els que no hi havien de ser, aquells que només volen sortir a la foto i que, en canvi, mai no han tingut el més petit interès pels fets de cultura quan es produeixen. Ja hi tornaré.

Després de les abraçades i els petons, em va arribar la sensació que allò havia estat molt més important que el que em dictava la memòria. La mostra mostrava una cosa potent i em va costar d'entendre per quina raó sentia aquest desacord entre una cosa i l'altra. I em sembla que en vaig trobar alguna: el fet de tenir la col·lecció d'objectes produïts dispersa per llocs diversos, fins i tot molt distants els uns dels altres i, també, la idea, arrossegada durant anys, que Èczema era humil (que ho era) com si humilitat i importància fossin paraules antònimes. Ara hi és tot, ben posat, i fa molta (i molt bona) impressió.

Se'm demana *viscut*: a mi, aquella activitat (en aquells anys), em va servir per reconnectar-me amb l'escriure i em va permetre de pensar (dissentint, em sembla, d'Adorno) que durant o després de les catàstrofes és quan més falta fa la poesia (en aquest cas, la poesia). Per primera vegada sentia que tenia companys de laboratori. O pares més joves que el fill (que era jo).

No crec que me'n quedi cap nostàlgia, d'aquells fets, perquè em sembla que he continuat traficant per itineraris que hi estan més o menys d'acord. Però sí, una sen-

sació de culpabilitat per haver-hi participat a distància, sobretot pel que fa als aspectes més lúdics de la qüestió (que ara em fan enveja) i haver treballat només des de la torre. Però, la veritat és que les festes no m'han agradat mai i, a més, aleshores estava ficat en una felicitat personal acabada d'estrenar i qualsevol se'n distreia.

Una altra comprovació. Que el nas dels pares de la criatura era molt fi. Ho demostra el fet que ben pocs dels qui hi vam participar ni ho hem deixat estar ni (encara pitjor?) ens hem tornat estàtues de sal (per haver mirat enrere, és clar). I l'altre dia molts hi érem amb el sarró més ple.

Perdoneu que em posi pesat i, una vegada més, em recordi de Cernuda:

"...Al acto inaugural asistieron sin duda embajador y alcalde,

Todos aquellos que fueran enemigos de Verlaine y Rimbaud cuando vivían."

Potser ara no es tracta ben bé d'*enemigos*, no n'estic segur. Però sí que n'estic de l'absoluta indiferència (i menyspreu, potser?) amb què el poder d'aleshores va contemplar Èczema/es i de l'astúcia del poder actual portant Èczema/es al museu, pensant (correctament?) que així se'n desactiva la potència. I, segurament, no.

Els, la relació amb la cultura i/o el món de la creació és una creu que es veuen obligats a portar. Però, que ho sàpiguen d'una (p) vegada: si els Mèdici, dèspotes o no (que tant li fa), haguessin tingut la mentalitat dels nostres actuals governants, a hores d'ara, Florència (i potser tota la Toscana?) no seria ni al mapa.

Ah! I no vaig anar al sopar de després, perquè era a peu dret i em feia mal la ronyonada: aquí sí, que el temps ja no perdona.

